

Numerus equalis suis divisoribus. Divisor namq; κατ' ἐξοχήν talis, sive μερῶν numeri cujusdam nihil aliud, quam ejusdem partem aliquotam, importat; fieri quidem interdum solet, ut & aliquanta divisoris rationem subeat, cum v.g. 9. sit per 7. dividendus, exacti tamen talis minimè.

§. IX.

Forma ipsius locò, quæ ultimam veluti Numero Perfecto rationem superaddit, fungitur equalitas; relatio nimirum ipsa hōc locò inter ipsum Perfectum Numerum & partes ejusdem omnes simul sumptas, quatenus neq; hæ illum excedant, neque ab illo etiam excedantur. Dicitur v.g. A. primus perfectos inter numerus, cujus

$$\left. \begin{array}{l} B. 1. \\ A. 6. C. 2. \\ D. 3. \end{array} \right\} 6. E.$$

divisor est B. secundum axioma 5. L. VII. Eucl. Unitas omnem numerum per Unitates, quæ in ipso sunt, h. e. per ipsummet numerum metitur. Metiuntur dein eundem C. & D. juxta Eucl. Axiom. 8. L. VII. Si numerus numerum metiatur & ille, per quem metitur, eundem metietur per eas, quæ in metiente sunt unitates, h. e. per ipsum numerum metientem. Ut adeò omnes partes sint B. C. D. in unam collectæ summam producentes E. ipsi A. cujus divisores antea extiterunt, æqualem, cum nec E. supergrediatur A. nec vice versa A. supergrediatur E. Verus igitur Perfectus erit Numerus A. juxta definitionem Euclidis hætenus propositam.

§. X.

Ex quâ licet Perfecti Numeri natura satis innotuerit, clariorem tamen adhuc, Imperfectum ubi quoq; consideraverimus, evasuram, tritus ille Philosophorum canon: Opposita juxta se posita magis elucescunt; testatur. Imperfecti quidem definitionem, apud Euclidem ipsumprehendimus nullam, supeditatur tamen ab ejusdem Commentatoribus. Notnagelius Arith. lib. 1. Aphor. 20. hanc habet: Numerus imperfectus, Græcè ἀτελής, est, qui suis ipsis partibus est inequalis. Cum quâ P. Rami loc. cit. plane coincidit; Imperfectus est, cujus divisores sunt inequales toti. Datur v. g. 14. cujus